

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 100

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 1 februarie 2018

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
ACTE ALE SENATULUI			
1.	—	Hotărâre pentru alegerea vicepreședinților, secretarilor și chestorilor Biroului permanent al Senatului	2
ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR			
1.	—	Hotărâre pentru alegerea vicepreședinților, secretarilor și chestorilor Camerei Deputaților	3
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 634 din 17 octombrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. c) și lit. e) și ale art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale		4–6	
Decizia nr. 775 din 28 noiembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală		7–9	
Decizia nr. 797 din 5 decembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (1) din Codul de procedură penală		9–11	
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
32.	—	Hotărâre privind actualizarea valorilor de inventar ale unor imobile aflate în domeniul public al statului și transmiterea acestora din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Justiției, respectiv a	
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
		Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Tribunalul Bihor în domeniul public al orașului Aleșd, județul Bihor	12–13
		162. — Ordin al ministrului sănătății privind modificarea și completarea anexei nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății nr. 251/2017 pentru aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor utilizate/comercializate de către furnizorii de servicii medicale sau medicamente aflați în relație contractuală cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe piață în România, și a prețurilor de referință generice ale acestora	14–15
		1.237. — Ordin al ministrului finanțelor publice privind aprobarea contractării de către Ministerul Finanțelor Publice a unor împrumuturi pe piețele externe de capital, prin lansarea unor serii noi de obligațiuni cu maturitatea de 12 și, respectiv, 20 de ani, în sumă totală cuprinsă între 1 miliard euro și 2 miliarde euro, în cadrul Programului-cadru de emisiuni de titluri de stat „Medium Term Notes” și desemnarea administratorilor tranzacției	16

ACTE ALE SENATULUI**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****SENATUL****HOTĂRÂRE****pentru alegerea vicepreședinților, secretarilor
și chestorilor Biroului permanent al Senatului**

În temeiul prevederilor art. 64 alin. (2) și (5) din Constituția României, republicată, precum și al art. 26 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, republicat,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aleg în funcția de vicepreședinte al Biroului permanent al Senatului următorii senatori:

1. Iulian-Claudiu Manda	— Grupul parlamentar al PSD
2. Adrian Țuțuianu	— Grupul parlamentar al PSD
3. Cornel Popa	— Grupul parlamentar al PNL
4. Nicu Fălcoi	— Grupul parlamentar al USR

Art. 2. — Se aleg în funcția de secretar al Biroului permanent al Senatului următorii senatori:

1. Emilia Arcan	— Grupul parlamentar al PSD
2. Marian Pavel	— Grupul parlamentar al PSD
3. Mario-Ovidiu Oprea	— Grupul parlamentar al PNL
4. Gheorghe Baci	— Grupul parlamentar al PMP

Art. 3. — Se aleg în funcția de chestor al Biroului permanent al Senatului următorii senatori:

1. Doina-Elena Federovici	— Grupul parlamentar al PSD
2. Nicolae Marin	— Grupul parlamentar al PSD
3. Nazare Eugen Țapu	— Grupul parlamentar al PNL
4. Barna Táncczos	— Grupul parlamentar al UDMR

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 1 februarie 2018, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 1 februarie 2018.

Nr. 1.

ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR**PARLAMENTUL ROMÂNIEI**
CAMERA DEPUTAȚILOR**HOTĂRÂRE**
pentru alegerea vicepreședinților, secretarilor
și chestorilor Camerei Deputaților

În temeiul prevederilor art. 64 alin. (2) din Constituția României, republicată, și ale art. 24 și 25 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aleg în funcția de vicepreședinte al Camerei Deputaților următorii deputați:

Florin Iordache	— Grupul parlamentar al PSD
Carmen-Ileana Mihălcescu	— Grupul parlamentar al PSD
Petru-Gabriel Vlase	— Grupul parlamentar al PSD
Ben-Oni Ardelean	— Grupul parlamentar al PNL

Art. 2. — Se aleg în funcția de secretar al Camerei Deputaților următorii deputați:

Mircea-Gheorghe Drăghici	— Grupul parlamentar al PSD
Georgian Pop	— Grupul parlamentar al PSD
Cristian Buican	— Grupul parlamentar al PNL
Seidler Cristian-Gabriel	— Grupul parlamentar al USR

Art. 3. — Se aleg în funcția de chestor al Camerei Deputaților următorii deputați:

Ion-Marcel Ciolacu	— Grupul parlamentar al PSD
Seres Denés	— Grupul parlamentar UDMR
Andrei-Dominic Gereă	— Grupul parlamentar ALDE
Dragoș-Gabriel Zisopol	— Grupul parlamentar al minorităților naționale

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 1 februarie 2018.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
NICOLAE-LIVIU DRAGNEA

București, 1 februarie 2018.
Nr. 1.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 634

din 17 octombrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. c) și lit. e) și ale art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. c) și lit. e) și ale art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Decebal Ninel Crețescu în Dosarul nr. 46/3/2015 al Tribunalului București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.004D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, la dosarul cauzei, Ministerul Economiei și Finanțelor, prin Agenția Națională de Administrare Fiscală, a depus concluzii scrise, prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Se susține că instanța constituțională s-a mai pronunțat asupra previzibilității tuturor noțiunilor care fac obiectul criticilor de neconstituționalitate formulate în prezenta cauză. Se face trimitere la Decizia Curții nr. 673 din 17 noiembrie 2016, în privința noțiunilor de „acte contabile” și de „operațiuni comerciale”, și la Decizia nr. 199 din 7 aprilie 2016, în privința noțiunii de „obligații fiscale”.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 29 aprilie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 46/3/2015, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. c) și lit. e) și ale art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale**, excepție ridicată de Decebal Ninel Crețescu într-o cauză având ca obiect stabilirea vinovăției autorului excepției sub aspectul săvârșirii infracțiunii prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că prevederile art. 2 lit. c) și lit. e) și art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005 încalcă normele constituționale și europene invocate, întrucât sunt lipsite de claritate, precizie și previzibilitate, neexcluzând echivocul, aspect ce face imposibilă stabilirea cu exactitate a conținutului infracțiunii reglementate la art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005. Se susține că,

întrucât legiuitorul nu a definit, în mod expres, noțiunile de „obligații fiscale”, „acte contabile”, „documente legale”, „operațiuni comerciale efectuate”, sfera înțelesului acestora este greu de stabilit, neputând fi determinată cu precizie. Se mai susține că trimiterile făcute de legiuitor la Codul fiscal și Codul de procedură fiscală, în cazul definirii noțiunii de „obligații fiscale”, și la documentele prevăzute în Codul fiscal, Codul de procedură fiscală, Codul vamal, Legea contabilității nr. 82/1991 și la reglementările elaborate pentru punerea în aplicare a acestora, în cazul definirii „documentelor legale”, sunt prea vagi, lăsând, pe de o parte, în sarcina destinatarului legii parcurgerea a numeroase acte normative, ce trebuie coroborate pentru stabilirea conținutului constitutiv al infracțiunii de evaziune fiscală reținute în sarcina autorului excepției, iar, pe de altă parte, în sarcina magistraților, determinarea actelor care se înscriu în definițiile date sintagmelor mai sus menționate. În susținerea încălcărilor invocate se face trimitere la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv la hotărârile pronunțate în cauzele *Rotaru împotriva României*, paragraful 55, *Sissanis împotriva României*, paragraful 66, *Dragotoniou și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 34, *Amman împotriva Elveției*, paragraful 50, *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, *Cöeme și alții împotriva Belgiei*, paragraful 145, *E.K. împotriva Turciei*, paragraful 51, hotărâri prin care instanța europeană a stabilit standardele specifice respectării principiului legalității incriminării, prevăzut la art. 7 din Convenție. Sunt invocate, de asemenea, considerentele și soluțiile deciziilor Curții Constituționale nr. 189 din 2 martie 2006, nr. 903 din 6 iulie 2010, nr. 26 din 18 ianuarie 2012, nr. 363 din 7 mai 2015, nr. 553 din 16 iulie 2015, nr. 51 din 16 februarie 2016, prin care instanța de contencios constituțional a făcut aplicarea principiului constituțional și convențional al legalității incriminării și a pedepsei. În fine, se conchide că, prin raportare la dispozițiile Legii contabilității nr. 82/1991, sensul sintagmelor „acte contabile”, „documente legale”, „operațiuni comerciale efectuate” și „obligații fiscale” nu poate fi stabilit, cu consecința încălcării drepturilor fundamentale mai sus enumerate.

6. **Tribunalul București — Secția I penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că sensul sintagmelor criticate de autorul excepției a fost stabilit prin jurisprudența instanțelor judecătorești.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se face trimitere la considerentele și soluția din cuprinsul Deciziei Curții Constituționale nr. 817 din 24 noiembrie 2015, despre care se susține că sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în prezenta cauză. Se mai arată că textele criticate nu încalcă dreptul la apărare, întrucât nu împiedică persoana interesată să fie asistată de un avocat, ales sau numit din oficiu, care are dreptul să consulte documentele existente la dosarul cauzei și să formuleze apărările pe care le consideră necesare. Se susține, de asemenea, că textele criticate nu

contravin pactelor și tratatelor internaționale privind drepturile fundamentale ale omului la care România este parte, neîncălcând, prin urmare, prevederile art. 20 din Constituție.

9. Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 2 lit. c) și lit. e) și ale art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, care au următorul cuprins:

— Art. 2 lit. c) și lit. e): „*În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos se definesc după cum urmează: [...] c) documente legale — documentele prevăzute de Codul fiscal, Codul de procedură fiscală, Codul vamal, Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, și de reglementările elaborate pentru punerea în aplicare a acestora; [...] e) obligații fiscale — obligațiile prevăzute de Codul fiscal și de Codul de procedură fiscală; [...]*”;

— Art. 9 alin. (1) lit. b): „*Constituie infracțiuni de evaziune fiscală și se pedepsesc cu închisoare de la 2 ani la 8 ani și interzicerea unor drepturi următoarele fapte săvârșite în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale: [...] b) omisiunea, în tot sau în parte, a evidențierii, în actele contabile ori în alte documente legale, a operațiunilor comerciale efectuate sau a veniturilor realizate; [...]*”.

12. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) referitor la statul de drept, art. 15 alin. (1) cu privire la universalitate, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 cu privire la accesul liber la justiție, art. 23 alin. (12) referitoare la legalitatea pedepsei și art. 24 privind dreptul la apărare, precum și prevederilor art. 6 paragraful 1 și art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cu privire la dreptul la un recurs efectiv și la legalitatea incriminării, art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție referitor la interzicerea generală a discriminării și art. 7 și art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului cu privire la egalitatea în fața legii și la dreptul la un recurs efectiv.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005 au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, prin raportare la critici similare, fiind pronunțate în acest sens Decizia nr. 189 din 10 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 387 din 2 iunie 2011, Decizia nr. 199 din 7 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 483 din 29 iunie 2016, și Decizia nr. 259 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 629 din 17 august 2016, prin care a fost respinsă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată.

14. Prin Decizia nr. 189 din 10 februarie 2011, Curtea a observat, astfel cum a reținut și Înalta Curte de Casație și Justiție în jurisprudența sa, că, prin dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005 se urmărește asigurarea stabilirii de situații fiscale reale, care să garanteze o corectă colectare a

impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a celorlalte obligații fiscale ce revin contribuabililor. Curtea a constatat că nu poate fi reținută critica potrivit căreia alternanța între termenii „*acte contabile*” și „*alte documente legale*”, utilizată de legiuitor, ar contraveni dispozițiilor art. 16 alin. (1), art. 21 și art. 24 din Constituție. În acest sens, în primul rând, Curtea a reținut că termenii „*acte contabile*” și „*alte documente legale*” constituie obiectul material al infracțiunii prevăzute de dispozițiile art. 9 lit. b) din Legea nr. 241/2005, dispoziția referindu-se expres la „*omisiunea, în tot sau în parte, a evidențierii, în actele contabile ori în alte documente legale, a operațiunilor comerciale efectuate sau a veniturilor realizate*”. Curtea a reținut că formulările speciale ce se regăsesc în materia contabilității și fiscalității impun contribuabililor obligații punctuale în ceea ce privește înregistrarea operațiunilor comerciale și a veniturilor obținute și că, de principiu, contribuabilul este obligat să își înregistreze toate aceste operațiuni în evidențele sale contabile, iar unele dintre acestea, și în alte documente legale. De exemplu, vânzările, ca de altfel și cumpărările, se înregistrează atât în contabilitatea societății în ordine cronologică, potrivit prevederilor Legii contabilității nr. 82/1991, cât și în decontul de T.V.A., document special pentru stabilirea, calcularea și virarea sumelor datorate de contribuabil bugetului de stat și invers. Totodată, aceste operațiuni se înregistrează și în jurnalul de vânzări și în jurnalul de cumpărări. Astfel, omisiunea evidențierii operațiunilor comerciale poate consta fie în neîntocmirea documentelor justificative pentru venitul realizat, fie în neînscrierea documentelor justificative întocmite în celelalte documente contabile sau în alte documente legale, fie înregistrarea unor venituri mai mici decât cele realizate în realitate. Necalcularea, neînregistrarea și neraportarea acestor operațiuni determină, în final, pagube la bugetul de stat prin nefacturarea veniturilor încasate și neplata obligațiilor fiscale aferente acestora. Mai mult, Curtea a constatat că pentru o înțelegere corectă a termenilor, autorii excepției trebuie să aibă în vedere atât dispozițiile din Codul fiscal, Codul de procedură fiscală, Codul vamal, Legea contabilității nr. 82/1991, cât și din reglementările elaborate pentru punerea în aplicare a actelor normative menționate, neputând invoca propria necunoaștere a legii potrivit principiului *nemo censetur ignorare legem*. Pe de altă parte, Curtea a reținut că dispoziția criticată reprezintă o normă de drept substanțial, care nu aduce atingere sub niciun aspect dreptului părților interesate de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime și de a beneficia de garanțiile care condiționează desfășurarea unui proces echitabil și dreptul la apărare. Totodată, Curtea a constatat că reglementarea infracțiunii prevăzute de dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005 reprezintă o opțiune de politică penală, de competență exclusivă a legiuitorului, care nu aduce nicio atingere prevederilor constituționale invocate de autorul excepției.

15. De asemenea, prin Decizia nr. 199 din 7 aprilie 2016, paragrafele 16—20, Curtea a statuat, cu valoare de principiu, că dispozițiile art. 23 alin. (12) din Constituție impun garanția reglementării prin lege a incriminării faptelor și stabilirea sancțiunii corespunzătoare și, în mod implicit, obligația în sarcina legiuitorului de a adopta legi care să respecte cerințele de calitate, care se circumscriu principiului legalității prevăzut la art. 1 alin. (5) din Constituție. Având în vedere jurisprudența proprie și cea a Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la condițiile pe care o lege trebuie să le îndeplinească pentru a fi conformă Constituției și Convenției, Curtea a statuat că o lege îndeplinește condițiile calitative impuse atât de Constituție, cât și de Convenție, numai dacă norma este enunțată cu suficientă precizie pentru a permite cetățeanului să își adapteze conduita în funcție de aceasta, astfel încât, apelând la nevoie la consiliere de specialitate în materie, el să fie capabil să prevadă, într-o

măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă și să își corecteze conduita. Totodată, Curtea, având în vedere principiul generalității legilor, a reținut că poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală, astfel că o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, însă aceasta nu trebuie să afecteze previzibilitatea legii. Referitor la dispozițiile de lege criticate, Curtea a observat că, potrivit acestora, constituie infracțiune de evaziune fiscală săvârșirea faptelor în modalitățile prevăzute la lit. a)–g) ale art. 9, sub aspectul laturii subiective presupunând intenția directă calificată prin scop, și anume sustragerea de la îndeplinirea obligațiilor fiscale. De asemenea, potrivit normei de trimitere cuprinse în art. 2 din Legea nr. 241/2005, în înțelesul legii, expresia „*obligații fiscale*” se referă la obligațiile prevăzute de Codul fiscal și de Codul de procedură fiscală. Astfel, Curtea a reținut că, potrivit art. 1 alin. (1) din Codul fiscal, „*codul stabilește cadrul legal pentru impozitele, taxele și contribuțiile sociale obligatorii prevăzute la art. 2 din același act normativ*”, precizându-se și contribuabilii care au obligația să plătească aceste impozite, taxe și contribuții sociale, precum și modul de calcul și de plată al acestora. Astfel, Codul fiscal reglementează fiecare categorie de impozit, taxă și contribuție, indicând, de asemenea, persoana impozabilă, modul de determinare a impozitului, modul de declarare și termenele legale. În acest context, Curtea a reținut că este necesar ca între actele normative care reglementează un anumit domeniu să existe atât o conexiune logică pentru a da posibilitatea destinatarilor acestora să determine conținutul domeniului reglementat, cât și o corespondență sub aspectul forței lor juridice. În acest sens, normele de tehnică legislativă statuează că actul normativ trebuie să se integreze organic în sistemul legislației, scop în care actul normativ trebuie corelat cu prevederile actelor normative de nivel superior sau de același nivel cu care se află în conexiune [art. 13 lit. a) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, cu modificările și completările ulterioare]. Pentru sublinierea unor conexiuni legislative se utilizează norma de trimitere [art. 16 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 24/2000], care operează întotdeauna între acte normative cu aceeași forță juridică. Referitor la tehnica trimiterilor legislative, Curtea, prin Decizia nr. 82 din 20 septembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 19 martie 1996, a reținut că trimiterea de la un text de lege la altul, în cadrul unui anumit act normativ sau la un alt act normativ, este un procedeu

frecvent utilizat în scopul realizării economiei de mijloace. Pentru a nu se repeta de fiecare dată, legiuitorul poate face trimitere la o altă prevedere legală în care sunt stabilite expres anumite prescripții normative. Efectul dispoziției de trimitere constă în încorporarea ideală a prevederilor la care se face trimiterea în conținutul normei care face trimitere. Se produce astfel o împlinire a conținutului ideal al normei care face trimiterea cu prescripțiile celui alt text. Plecând de la aceste premise, Curtea a apreciat că sintagma „*obligații fiscale*” prevăzută de art. 9 din Legea nr. 241/2005 este clar definită de lege, indivizii putându-și da seama din conținutul dispozițiilor legale incidente care sunt actele sau omisiunile care angajează răspunderea penală a acestora, prevederile criticate întrunind condițiile de claritate, precizie, previzibilitate și accesibilitate circumscrise principiului legalității prevăzut de dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție.

16. Având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură a modifica jurisprudența analizată, atât soluția, cât și considerentele deciziilor mai sus invocate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

17. Distinct de cele anterior arătate, referitor la sintagma „*operațiuni comerciale efectuate*” din cuprinsul art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005, Curtea constată că, potrivit art. VII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2011 pentru reglementarea unor măsuri necesare intrării în vigoare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 696 din 30 septembrie 2011, la data intrării în vigoare a Legii nr. 287/2009, republicată, sintagma „*contract comercial*” sau „*contracte comerciale*” se înlocuiește cu sintagma „*contract civil*” sau, după caz, „*contracte civile*”, iar sintagma „*contracte sau acte de comerț*”, cu termenul „*contracte*”. Prin urmare, de la data intrării în vigoare a dispozițiilor legale anterior menționate, prin „*operațiuni comerciale efectuate*” se înțelege acele operațiuni civile ce presupun înregistrarea în contabilitate a fluxurilor financiare de venituri și cheltuieli aferente, în vederea stabilirii obligațiilor fiscale ale titularului.

18. În ceea ce privește criticile referitoare la sintagmele „*documente contabile*” și „*obligații fiscale*”, din cuprinsul dispozițiilor art. 2 lit. c) și lit. e) din Legea nr. 241/2005, Curtea constată că acestora le sunt aplicabile *mutatis mutandis* considerentele reținute, în privința acelorași expresii, prin deciziile nr. 189 din 10 februarie 2011 și nr. 199 din 7 aprilie 2016.

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Decebal Ninel Crețescu în Dosarul nr. 46/3/2015 al Tribunalului București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 2 lit. c) și lit. e) și ale art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 17 octombrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 775

din 28 noiembrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Pamfil Berar în Dosarul nr. 3.030/337/2016/a1 al Tribunalului Sălaj — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 973D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 302 din 4 mai 2017. Consideră că declararea ca neconstituțională a dispozițiilor care fac obiect al prezentei excepții vizează acele situații în care legea nu instituie o prorogare de competență, caz în care nu se poate vorbi despre o lipsă de competență materială, personală a organelor de urmărire penală. Reține că astfel de situații sunt cele reglementate în art. 325 din Codul de procedură penală referitor la preluarea cauzelor de la alte parchete, art. 326 din Codul de procedură penală privind trimiterea cauzei la un alt parchet, cu toate că în acest din urmă caz este vorba despre o prorogare teritorială de competență, sau art. 5 din Legea nr. 255/2013, care instituie o prorogare de competență materială și personală în situații tranzitorii, ori art. 60 din Codul de procedură penală, care prevede o prorogare de competență în cazuri urgente. În speța de față apreciază că sunt aplicabile dispozițiile art. 44 alin. (1) din Codul de procedură penală privind competența în caz de reunire a cauzelor. În consecință, fiind vorba despre un caz legal de prorogare de competență, apreciază că nu se poate pune problema lipsei competenței, cu atât mai puțin a unei critici de neconstituționalitate a unei nesancționări a unei inexistente necompetențe. În concluzie, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, cu precizarea că își întemeiază concluziile pe modul cum a înțeles Decizia Curții Constituționale nr. 302 din 4 mai 2017.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 1 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 3.030/337/2016/a1, **Tribunalul Sălaj — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (1) lit. b) din**

Codul de procedură penală. Excepția a fost ridicată de Pamfil Berar într-o cauză penală.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține, în esență, că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, deoarece nu sancționează cu nulitatea absolută efectuarea urmăririi penale de către un organ de urmărire penală necompetent. La baza noțiunii „stat de drept” stau două principii, respectiv principiul legalității și cel al constituționalității. Astfel, principiul legalității poate fi exprimat prin două cerințe — pe de o parte, ordonarea normelor juridice într-un sistem unic și unitar, armonios și ierarhizat, iar, pe de altă parte, respectarea regulilor de drept de către toate subiectele — autorități publice, persoane fizice sau juridice. Totodată, principiul constituționalității cumulează și articulează mijloacele juridice având ca scop asigurarea conformității regulilor dreptului cu Constituția. Așadar, aplicarea sancțiunii nulității absolute doar pentru nerespectarea competenței instanțelor judecătorești, nu și a parchetelor, în cursul urmăririi penale, oferă posibilitatea organelor de cercetare penală de a-și alege competența după bunul plac, în lipsa unei sancțiuni efective, acest lucru fiind contrar unui stat de drept, care se opune arbitrarului.

6. **Tribunalul Sălaj — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că, potrivit dispozițiilor de lege criticate, determină întotdeauna aplicarea nulității încălcarea dispozițiilor privind competența materială și competența personală a instanțelor judecătorești, atunci când judecata a fost efectuată de o instanță inferioară celei legal competente. Susține că în prezenta cauză situația este diferită, având în vedere că, în mod legal, s-a declinat competența de soluționare a cauzei Parchetului de pe lângă Tribunalul Sălaj, fiind vorba despre o infracțiune de evaziune fiscală concurrentă cu o altă faptă. Aspectul referitor la plata prejudiciului pentru infracțiunea care a atras competența unității de parchet superioare nu poate conduce la susținerea că urmărirea penală este nelegală. Mai mult, prevederile art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală atrag nulitatea atunci când judecata a fost efectuată de o instanță inferioară celei legal competente. În speță, chiar dacă efectele nulității s-ar extinde și asupra fazei de urmărire penală, urmărirea penală a fost efectuată de instanța superioară celei inferioare, dispozițiile invocate nefiind aplicabile.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. Arată că nulitatea reprezintă o sancțiune procedurală extremă, care intervine numai atunci când alte remedii nu sunt posibile. Cum însă nu orice încălcare a unei norme procedurale provoacă o vătămare care să nu poată fi reparată decât prin anularea actului, legiuitorul, în art. 282 alin. (1) din Codul de procedură penală, a instituit regula potrivit căreia încălcarea oricăror dispoziții legale în afara celor prevăzute la art. 281 determină nulitatea actului atunci când prin nerespectarea cerinței legale s-a adus o vătămare drepturilor

părților ori ale subiecților procesuali principali, care nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului. Această reglementare reflectă preocuparea legiuitorului de a salva actele procedurale care, deși, inițial, nu au respectat formele procedurale, își pot atinge scopul, prin completarea sau refacerea lor. Nimic nu împiedică persoana interesată ca, în ipoteza în care există o vătămare ce nu poate fi înlăturată, să invoce și să dovedească vătămarea pretinsă. Aplicarea regimului nulității relative nerespectării dispozițiilor referitoare la competența organului de urmărire penală nu echivalează cu lipsa unei sancțiuni efective a încălcării normelor procedurale. În final, susține că autorul excepției de neconstituționalitate critică reglementarea art. 281 alin. (1) din Codul de procedură penală, deoarece nu prevede sancțiunea nulității absolute și în situația descrisă de acesta. Asemenea critici vizează însă completarea textului de lege, soluția legislativă în cauză nemulțumindu-l pe autorul excepției din perspectiva a ceea ce nu cuprinde. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

9. **Avocatul Poporului** arată că, având în vedere decizia prin care s-a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor de lege criticate, devin incidente prevederile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale. Apreciază că excepția de neconstituționalitate din prezenta cauză a devenit inadmisibilă.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, cu următorul conținut: „(1) *Determină întotdeauna aplicarea nulității încălcarea dispozițiilor privind: (...) b) competența materială și competența personală a instanțelor judecătorești, atunci când judecata a fost efectuată de o instanță inferioară celei legal competente;*”.

13. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3), potrivit căruia România este stat de drept.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 302 din 4 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 17 iulie 2017, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, este neconstituțională.

15. Cu acel prilej, Curtea a observat că, deși există modificări ale normelor ce guvernează urmărirea penală și, implicit, a competenței de realizare a acesteia, aceste modificări nu au determinat o diminuare a importanței acestei faze procesuale și nici a rolului pe care organul de urmărire penală îl ocupă în cadrul procesului penal, astfel încât să se desprindă o justificare

rezonabilă a eliminării din categoria nulităților absolute a nerespectării dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală.

16. Curtea a constatat că reglementarea competențelor organelor judiciare reprezintă un element esențial ce decurge din principiul legalității, principiu ce se constituie într-o componentă a statului de drept. Aceasta deoarece o regulă esențială a statului de drept este aceea că atribuțiile/competențele autorităților sunt definite prin lege. Principiul legalității presupune, în principal, că organele judiciare acționează în baza competenței pe care legiuitorul le-a conferit-o, iar, subsecvent, presupune că acestea trebuie să respecte atât dispozițiile de drept substanțial, cât și pe cele de drept procedural incidente, inclusiv cele ale normelor de competență. În acest sens, dispozițiile art. 58 din Codul de procedură penală reglementează instituția verificării competenței de către organul de urmărire penală, care este dator să își verifice competența imediat după sesizare, iar, dacă se constată că nu este competent, să efectueze sau să supravegheze urmărirea penală, fie să dispună de îndată, prin ordonanță, declinarea de competență, fie să trimită de îndată cauza procurorului care exercită supravegherea, în vederea sesizării organului competent.

17. Pe de altă parte, în ceea ce privește legiuitorul, principiul legalității — componentă a statului de drept — îl obligă pe acesta să reglementeze în mod clar competența organelor judiciare. În acest sens, Curtea a statuat că legea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrarului (Decizia nr. 348 din 17 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 529 din 16 iulie 2014, paragraful 17). Cu toate acestea, Curtea a apreciat că sarcina legiuitorului nu poate fi considerată îndeplinită doar prin adoptarea unor reglementări relative la competența organelor judiciare. Având în vedere importanța regulilor de competență în materia penală, legiuitorului îi incumbă obligația de a adopta prevederi care să determine respectarea acesteia în practică, prin reglementarea unor sancțiuni adecvate aplicabile în caz contrar. Aceasta deoarece aplicarea efectivă a legislației poate fi obstrucționată prin absența unor sancțiuni corespunzătoare, precum și printr-o reglementare insuficientă sau selectivă a sancțiunilor relevante.

18. Astfel, deși este recunoscut faptul că nulitatea absolută nu poate interveni în cazul oricărei încălcări a normelor de procedură, Curtea a apreciat că aceasta trebuie să fie incidentă atunci când normele de procedură încălcate reglementează un domeniu cu implicații decisive asupra procesului penal. Referitor la normele de competență, Curtea a observat că, pentru buna desfășurare a activității organelor judiciare, se impune respectarea fermă a competenței lor materiale și după calitatea persoanei. Nerespectarea normelor legale privind competența materială și după calitatea persoanei produce o vătămare care constă în dereglarea mecanismului prin care este administrată justiția. Aceasta este și explicația pentru care încălcarea dispozițiilor legale privind această competență se sancționează în reglementarea anterioară cu nulitatea absolută.

19. Or, eliminarea din categoria nulităților absolute a nerespectării dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală permite aplicarea în procesul penal a unui criteriu subiectiv de apreciere din partea organului de urmărire penală. Astfel, prin nereglementarea unei sancțiuni adecvate în cazul nerespectării de către organul de urmărire penală a competenței sale materiale și după calitatea persoanei, legiuitorul a creat premisa aplicării aleatorii a normelor de competență pe care le-a adoptat.

20. Totodată, Curtea a constatat că dovedirea unei vătămări a drepturilor unei persoane exclusiv prin nerespectarea de către organul de urmărire penală a dispozițiilor referitoare la competența după materie și după persoană se transformă într-o probă greu de realizat de către cel interesat, ce echivalează, în fapt, cu o veritabilă *probatio diabolica* și, implicit, determină încălcarea dreptului fundamental la un proces echitabil. Tocmai de aceea legiuitorul codurilor de procedură penală anterioare a prevăzut sub sancțiunea nulității absolute nerespectarea normelor de competență materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, vătămarea procesuală fiind, în această situație, prezumată *iuris et de iure*.

21. Așa fiind, Curtea a constatat că, prin eliminarea din categoria nulităților absolute a nerespectării dispozițiilor

referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, legiuitorul nu și-a îndeplinit obligația ce decurge din respectarea principiului legalității, ceea ce contravine art. 1 alin. (3) și alin. (5) și art. 21 alin. (3) din Constituție.

22. În aceste condiții, având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 și reținând că Decizia Curții Constituționale nr. 302 din 4 mai 2017 a fost publicată la data de 17 iulie 2017, iar încheierea de sesizare a instanței de contencios constituțional în prezentul dosar este pronunțată anterior acestei date, respectiv din 1 martie 2017, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Pamfil Berar în Dosarul nr. 3.030/337/2016/a1 al Tribunalului Sălaj — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Sălaj — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 noiembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 797

din 5 decembrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (1) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Marius George Ghiță în Dosarul nr. 40.857/3/2016 al Tribunalului București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 84D/2017.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, reținând că textul criticat reprezintă materializarea liberului acces la justiție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 22 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 40.857/3/2016, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (1) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Marius George Ghiță în contestația formulată de acesta împotriva măsurilor asigurătorii dispuse prin Ordonanța din data de 27 aprilie 2014, dată în Dosarul de urmărire penală nr. 1.553/P/2014 al Parchetului de pe lângă Tribunalul București.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul susține, în esență, că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, întrucât limitează contestarea „pe fond” a măsurii asigurătorii la

un termen de 3 zile, termen care curge de la data comunicării ordonanței de luare a măsurii asigurătorii, în condițiile în care comunicarea este lăsată la dispoziția procurorului, care poate comunica ordonanța ori poate omite, din neglijență sau orice alt motiv, să o comunice. Cu toate acestea, ordonanța procurorului, chiar necomunicată terțului proprietar, produce efecte juridice asupra bunurilor acestuia, în sensul că le indisponibilizează „pe ascuns”, proprietarul imobilului fiind pus în imposibilitatea de a se adresa unui judecător pentru verificarea legalității și temeiniciei măsurii dispuse de procuror. În aceste condiții, susține că se limitează drastic dreptul de acces la justiție al terțului proprietar. Susține că, deși este de competența legiuitorului să reglementeze această procedură, în temeiul art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, acesta a condiționat-o de un element subiectiv, respectiv de voința procurorului de a comunica sau nu terțului proprietar ordonanța prin care s-a dispus sechestrul asigurător.

6. **Tribunalul București — Secția I penală** opinează că dispozițiile art. 250 alin. (1) din Codul de procedură penală nu încalcă prevederile art. 21 alin. (1) și alin. (2) din Legea fundamentală, în condițiile în care dispozițiile constituționale instituie posibilitatea reglementării unor limite în exercitarea drepturilor fundamentale, iar dreptul de acces la justiție nu este un drept absolut. În cauză, limitarea este prevăzută de lege, urmărește un scop licit — asigurarea securității raporturilor juridice — există un raport rezonabil de proporționalitate, termenul de 3 zile începe să curgă de la data la care persoana interesată a cunoscut instituirea măsurii sechestrului, existând astfel un termen cu o durată strict determinată al cărui punct de plecare este momentul în care persoana interesată a cunoscut instituirea măsurii asigurătorii și această limitare nu lipsește de substanță dreptul părții de a se adresa instanței, de vreme ce există posibilitatea contestării ordonanței în cadrul acestui termen.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. Consideră că, în prezenta cauză, sunt aplicabile *mutatis mutandis* considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 612 din 12 iunie 2012, legiuitorul optând pentru un criteriu obiectiv și rezonabil, respectiv data comunicării ordonanței de luare a măsurii — dacă se contestă luarea măsurii asigurătorii — sau data aducerii la îndeplinire a acesteia — în cazul în care se contestă modul de aducere la îndeplinire a măsurii asigurătorii. Menționează că instanța în fața căreia s-a invocat prezenta excepție de neconstituționalitate a respins, ca tardivă, contestația, reținând că aceasta a fost formulată după expirarea termenului de 3 zile de când contestatorul a luat la cunoștință despre existența unei măsuri asigurătorii. Așadar, termenul de 3 zile curge de la comunicare sau de la momentul la care cel interesat a luat cunoștință de ordonanță, dacă aceasta nu a fost comunicată. În aceste condiții, apreciază că textul criticat nu împiedică accesul la justiție, fiind conform cu art. 21 din Constituție. Invocă, totodată, Decizia Curții Constituționale nr. 486 din 23 iunie 2015, prin care a fost respinsă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (1) din Codul de procedură penală.

9. **Avocatul Poporului** menționează că a transmis punctul său de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (1) din Codul de procedură penală, acesta fiind reținut în Decizia nr. 629 din 8 octombrie 2015. Precizează că își menține punctul de vedere anterior exprimat.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 250 alin. (1) din Codul de procedură penală, care au următorul conținut: „*Împotriva măsurii asigurătorii luate de procuror sau a modului de aducere la îndeplinire a acesteia suspectul ori inculpatul sau orice altă persoană interesată poate face contestație, în termen de 3 zile de la data comunicării ordonanței de luare a măsurii sau de la data aducerii la îndeplinire a acesteia, la judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond.*”

13. În susținerea neconstituționalității normei penale criticate, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1) și alin. (2) referitoare la accesul liber la justiție și dreptul părților la un proces echitabil.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, analizând, anterior prezentei sesizări, constituționalitatea prevederilor art. 250 alin. (1) din Codul de procedură penală în raport cu dispozițiile art. 21 din Constituție, a reținut, în Decizia nr. 629 din 8 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 20 noiembrie 2015, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate cu un atare obiect, considerentele ce urmează.

15. Măsurile asigurătorii dispuse de procuror pot fi contestate atât pe fond, cât și cu privire la aducerea lor la îndeplinire, la judecătorul de drepturi și libertăți. O primă condiție de admisibilitate a contestației este ca persoana care o formulează să dovedească interesul ei privind bunurile sau sumele asupra cărora a fost instituită măsura, în cazul suspectului sau inculpatului, interesul legal în a formula contestația fiind prezumat.

16. Pe fond, sechestrul asigurător poate fi contestat în 3 zile de la data comunicării ordonanței de luare a măsurii, odată cu contestarea temeiniciei măsurii putându-se contesta și neregularitățile actului prin care a fost dispusă instituirea sechestrului asigurător, așadar toate mențiunile pe care trebuie să le conțină ordonanța procurorului, potrivit art. 286 din Codul de procedură penală, așa încât judecătorul de drepturi și libertăți va proceda la verificarea condițiilor legale pentru luarea măsurii asigurătorii, respectiv necesitatea și întinderea prejudiciului.

17. O a doua etapă din cadrul procedurii privind măsurile asigurătorii, după dispunerea lor de către organul judiciar competent, constă în executarea lor, aducerea lor la îndeplinire. Sechestrul asigurător se instituie diferențiat în funcție de tipul bunurilor, mobile sau imobile, iar dispoziția de sechestrare conține fie descrierea bunului, fie valoarea până la concurența căreia se estimează despăgubirea ori confiscarea specială sau extinsă. Potrivit art. 251 din Codul de procedură penală, ordonanța de luare a măsurii asigurătorii dispuse de către procuror se aduce la îndeplinire de către organele de cercetare penală. În aceste condiții, Curtea a reținut că, ulterior întocmirii actelor de executare a măsurii sechestrului, persoanele interesate au posibilitatea să conteste modul de aducere la îndeplinire a măsurii în termen de 3 zile de la data când a fost pusă în executare.

18. Așadar, Curtea a constatat că, prin norma criticată, legiuitorul a instituit un control judiciar atât al ordonanței procurorului de luare a măsurii — un control de legalitate și temeinicie, cât și al modului de aducere la îndeplinire a măsurii asigurătorii, așadar al actelor de executare efectuate de organele de cercetare penală — inventarierea bunurilor, înscrierile funciare, valorificarea bunurilor — fiind necesară o examinare a unei autorități judiciare a acestor acte procedurale

și procesuale, din perspectiva respectării drepturilor fundamentale ale persoanelor interesate.

19. Cât privește termenul în care calea de atac poate fi exercitată de persoanele interesate, acesta este de 3 zile „de la data comunicării ordonanței de luare a măsurii sau de la data aducerii la îndeplinire a acesteia”. Așadar, momentul de la care începe să curgă termenul de 3 zile este cel al comunicării ordonanței de luare a măsurii asigurătorii a sechestrului, când se contestă, pe fond, măsura dispusă de procuror, sau cel al datei de la care s-a pus în executare măsura, când se contestă modalitatea de aducere la îndeplinire a acesteia de către organele de cercetare penală. Formularea normelor procesuale criticate indică necesitatea de a alege între două alternative, respectiv între două momente de la care termenul de 3 zile urmează a fi calculat, în funcție de contestarea ordonanței procurorului sau a actelor de executare ale organelor de cercetare penală.

20. Cât privește critica potrivit căreia dispozițiile art. 250 alin. (1) din Codul de procedură penală limitează contestarea măsurii asigurătorii la un termen de 3 zile care începe să curgă de la data comunicării ordonanței de luare a măsurii sau de la data ducerii la îndeplinire a acesteia, fiind încălcate astfel dispozițiile art. 21 din Legea fundamentală, Curtea a reținut că, potrivit art. 129 din Constituție, „împotriva hotărârilor judecătorești părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”. Prin urmare, legiuitorul poate să reglementeze, în privința căilor de atac, termene, forma și conținutul, instanța la care se depun, competența și modul de judecare, soluțiile ce pot fi adoptate astfel cum prevede și art. 126 alin. (2) din Constituție potrivit căruia „Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”.

21. În consecință, Curtea a reținut că stabilirea unor condiționări pentru introducerea acțiunilor în justiție nu constituie, în sine, o încălcare a accesului liber la justiție, el presupunând accesul la mijloacele procedurale prin care se îndeplinește justiția, fiind de competența exclusivă a legiuitorului de a institui regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, soluție ce rezultă, astfel cum s-a arătat, din dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994).

22. Curtea a constatat, în acest fel, că, prin edictarea normei legale criticate, legiuitorul și-a exercitat tocmai competența dată în sarcina sa de textul art. 126 alin. (2) din Constituție, ținând cont de specificul măsurilor asigurătorii instituite în procesul

penal — măsuri procesuale cu caracter provizoriu — și de scopul pentru care acestea sunt dispuse, respectiv de a preveni ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a bunurilor care ar putea să asigure repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune, plata amenzii, a cheltuielilor judiciare sau realizarea confiscării, dispuse prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă. Prin instituirea măsurilor asigurătorii se acordă persoanei vătămate care s-a constituit parte civilă în procesul penal o garanție a reparării prejudiciului creat prin fapta ilicită, iar statul are certitudinea solvabilității suspectului, inculpatului, persoanei responsabile civilmente în vederea recuperării cheltuielilor judiciare, a plății amenzii ori a existenței bunurilor în proprietatea subiecților procesuali, a părților menționate ori a altor persoane, în vederea confiscării.

23. Așadar, Curtea a constatat că norma procesuală criticată — limitând contestarea măsurilor asigurătorii la un termen de 3 zile care începe să curgă de la data comunicării ordonanței de luare a măsurii sau de la data aducerii la îndeplinire a acesteia — asigură ordinea de drept, indispensabilă pentru valorificarea drepturilor proprii, cu respectarea atât a intereselor generale, cât și a drepturilor și intereselor legitime ale celorlalți titulari, cărora statul este ținut, în egală măsură, să le acorde ocrotire.

24. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a modifica jurisprudența Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei precitate sunt aplicabile și în prezenta cauză.

25. Totodată, Curtea observă că, în prezenta cauză, autorul excepției formulează motivele de neconstituționalitate din perspectiva unei greșite aplicări a legii, în condițiile în care textul de lege criticat limitează contestarea pe fond a măsurii asigurătorii într-un termen de 3 zile, termen care curge de la data comunicării ordonanței de luare a măsurii asigurătorii, comunicarea fiind lăsată la dispoziția procurorului care poate comunica ordonanța ori poate omite, din neglijență sau orice alt motiv, să o comunice. Curtea constată însă că aceste susțineri ale autorului excepției nu pot constitui motive de neconstituționalitate a textelor de lege criticate și, prin urmare, nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională, deoarece instanța de contencios constituțional, în calitate de garant al supremației Constituției, are rolul de a asigura conformitatea legilor cu Constituția, iar nu și competența de a asigura aplicarea corectă a legilor în activitatea judiciară.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Marius George Ghiță în Dosarul nr. 40.857/3/2016 al Tribunalului București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 250 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 5 decembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind actualizarea valorilor de inventar ale unor imobile aflate în domeniul public al statului și transmiterea acestora din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Justiției, respectiv a Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Tribunalul Bihor în domeniul public al orașului Aleșd, județul Bihor

Având în vedere prevederile art. 2¹ și 2² din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, și cele ale art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 9 alin. (1) și art. 20 din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 869 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea valorilor de inventar ale imobilelor identificate cu numerele M.F.P. 156268 și 157092, aflate în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Justiției, respectiv a Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Tribunalul Bihor, potrivit anexei nr. 1.

Art. 2. — (1) Se aprobă transmiterea imobilelor prevăzute la art. 1 din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Justiției, respectiv a Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Tribunalul Bihor în domeniul public al orașului Aleșd, județul Bihor, potrivit anexei nr. 2, declarându-se din bun de interes public național în bun de interes public local.

(2) Imobilele transmise potrivit alin. (1) vor fi utilizate ca sediu pentru instituțiile publice de pe raza unității administrativ-teritoriale Aleșd.

Art. 3. — Predarea-preluarea imobilelor transmise potrivit art. 2 se face pe bază de protocoale încheiate între părțile interesate, în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, Ministerul Justiției și Ministerul Public își vor actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și împreună cu Ministerul Finanțelor Publice vor opera modificările corespunzătoare în anexa nr. 11 și, respectiv, în anexa nr. 14 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU, INTERIMAR,
MIHAI-VIOREL FIFOR

Contrasemnează:

p. Ministrul justiției,
Sofia Mariana Moț,
secretar de stat

Viceprim-ministru,
ministrul dezvoltării regionale, administrației publice
și fondurilor europene,
Paul Stănescu
Ministrul finanțelor publice,
Ionuț Mișa

DATELE DE IDENTIFICARE
a imobilelor identificate cu numerele M.F.P. 156268 și 157092,
aflate în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Justiției,
respectiv a Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Tribunalul Bihor,
ale căror valori de inventar se actualizează

Nr. M.F.P.	Cod de clasificare	Tip bun (mobil/imobil)	Denumirea	Descriere tehnică	Adresa	Anul dobândirii/dării în folosință	Valoarea de inventar a bunului imobil înscris în Inventarul centralizat al statului (lei)	Valoare de inventar actualizată (lei)	Situație juridică	
									Baza legală	Administrator
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
156268	8.29.09	Imobil	Judecătoria Aleșd	Sc = 405,96 mp Sd = 1.183,22 mp Stere = 1.088,56 mp C.F. nr. 100809	România, județul Bihor, orașul Aleșd, str. Bobâlna nr. 23—25	2011	191.284,00	190.768,18	H.G. nr. 785/2011	Ministerul Justiției
157092	8.29.10	Imobil	Parchetul de pe lângă Judecătoria Aleșd	Construcție cu: Sc = 203,04 mp; Sd = 591,79 mp; Su = 559 mp. Regim înălțime: S+P+1E. Stere = 544,44 mp C.F. nr. 100809	România, județul Bihor, orașul Aleșd, str. Bobâlna nr. 23—25	2011	113.753,28	113.093,51	H.G. nr. 785/2011	Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Tribunalul Bihor

DATELE DE IDENTIFICARE
a imobilelor care se transmit din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Justiției,
respectiv a Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Tribunalul Bihor
în domeniul public al orașului Aleșd, județul Bihor

Număr M.F.P.	Caracteristicile tehnice ale bunului care se transferă	Adresă/ Carte funciară	Valoarea bunului care se transferă (lei)	Persoana juridică de la care se transmite bunul/ C.U.I.	Persoana juridică la care se transmite bunul/ C.U.I.
156268	Sc = 405,96 mp Sd = 1.183,22 mp Stere = 1.088,56 mp	Str. Bobâlna nr. 23—25 C.F. nr. 100809	190.768,18	Statul român, din administrarea Ministerului Justiției/ C.U.I. 4265841 Tribunalul Bihor/ C.U.I. 4245003	Orașul Aleșd — domeniul public C.U.I. 4348920
157092	Construcție cu: Sc = 203,04 mp; Sd = 591,79 mp; Su = 559 mp. Regim de înălțime: S+P+1E Stere = 544,44 mp	Str. Bobâlna nr. 23—25 C.F. nr. 100809	113.093,51	Statul român, din administrarea Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Tribunalul Bihor/ C.U.I. 4411246	Orașul Aleșd — domeniul public C.U.I. 4348920

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

privind modificarea și completarea anexei nr. 1

la Ordinul ministrului sănătății nr. 251/2017

**pentru aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor
utilizate/comercializate de către furnizorii de servicii medicale
sau medicamente aflați în relație contractuală cu Ministerul
Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile
de sănătate publică județene și a municipiului București,
cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor
autorizate de punere pe piață în România,
și a prețurilor de referință generice ale acestora**

Văzând Referatul de aprobare nr. FB 1.038 din 29.01.2018 al Direcției politica medicamentului și a dispozitivelor medicale din cadrul Ministerului Sănătății,

având în vedere prevederile art. 890 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de prevederile Ordinului ministrului sănătății nr. 368/2017 pentru aprobarea Normelor privind modul de calcul și procedura de aprobare a prețurilor maxime ale medicamentelor de uz uman, cu modificările și completările ulterioare;

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății nr. 251/2017 pentru aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor utilizate/comercializate de către furnizorii de servicii medicale sau medicamente aflați în relație contractuală cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe piață în România, și a prețurilor de referință generice ale acestora, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 179 și 179 bis din 13 martie 2017, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. După poziția nr. 6164 se introduc șase noi poziții, pozițiile nr. 6165—6170, cu următorul cuprins:

Nr. crt.	Cod_cim	șO	Denumire produs	Formă	Concentrație	Firmă/Țară	DCI	Ambalaj	Grupa ATC	Statut_fm	Statut_am	Preț producător (lei)	Preț ridicata maximală fără TVA (lei)	Preț amănuntul maximal cu TVA (lei)	Stare	Observații	Valabilitate preț
6165	W64016001		ARGIPRESINA 20 UJ/ml	SOL. INJ.	20 UJ/ml	PHARMINET PLUS — S.R.L. — ROMÂNIA	VASOPRESINUM	Cutie x 10 fiole x 1ml soluție injectabilă (24 luni)	H01BA01	MG		4028.85	4058.85	4462.30	N	Cant. 20 cutii	Prețurile sunt valabile până la data de 14 noiembrie 2018.
6166	W64018001		BRULAMICINA 40 mg/ml	SOL. PT. ADM. I.V. ȘI I.M.	40 mg/ml	PHARMINET PLUS — S.R.L. — ROMÂNIA	TOBRAMYCINUM	Cutie x 10 fiole (5 ani)	J01GB01	MG		44.78	51.05	64.55	N	Cant. 2.000 cutii	Prețurile sunt valabile până la data de 14 noiembrie 2018.
6167	W63978001		FENILEFRINA 10 mg/ml	SOL. INJ.	10 mg/ml	PHARMINET PLUS — S.R.L. — ROMÂNIA	PHENYLEPHRINUM	Cutie x 10 fiole x 1ml soluție injectabilă (2 ani)	C01CA	MG		429.88	459.88	539.42	N	Cant. 1.500 cutii	Prețurile sunt valabile până la data de 7 noiembrie 2018.
6168	W63972001		FLUCLOXACILINA 1 g	PULB. PT. SOL. INJ. SAU PERF.	1 g	PHARMINET PLUS — S.R.L. — ROMÂNIA	FLUCLOXACILLINUM	Cutie x 10 fiole (3 ani)	J01CF05	MG		466.88	496.88	579.75	N	Cant. 700 cutii	Prețurile sunt valabile până la data de 31 octombrie 2018.
6169	W58084001		NITRONAL 1mg/ml	SOL. PERF.	1 mg/ml	CHIMPORTEXPORT- PLURIMEX — S.R.L. — ROMÂNIA	NITROGLYCERINUM	Cutie cu 10 fiole a cate 10 ml soluție perfuzabilă (3 ani)	C01DA02	MG		51.71	57.92	73.23	N	Cant. 16.201 cutii	Prețurile sunt valabile până la data de 16 iulie 2018.
6170	W61098001		TETANEA 1500UJ/ml	SOL. INJ. ÎN SERINGĂ PREUMPLUTĂ	1500 UJ/ml	CN UNIFARM — S.A. — ROMÂNIA	IMUNOGLOBULINĂ TETANICĂ	Cutie cu 1 seringă preumplută x 1 ml (1500 UJ/ml) soluție injectabilă (3 ani)	J06BB02	MI		223.26	245.58	299.81	N	Cant. 76 cutii	Prețurile sunt valabile până la data de 21 iunie 2018."

2. Poziția nr. 5604 se modifică și va avea următorul cuprins:

Nr. crt.	Cod_cim	șO	Denumire produs	Formă	Concentrație	Firmă/Țară	DCI	Ambalaj	Grupa ATC	Statut_fm	Statut_am	Preț producător (lei)	Preț ridicata maximală fără TVA (lei)	Preț amănuntul maximal cu TVA (lei)	Stare	Observații	Valabilitate preț
5604	W59766001		NATULAN 50 mg	CAPS.	50 mg	CN UNIFARM — S.A. — ROMÂNIA	PROCARBAZINUM	Cutie x 1 flacon x 50 capsule	L01XB01	MI		674.26	704.26	805.79	N	Cant. 44 cutii	Prețurile sunt valabile până la data de 2 august 2018."

3. Poziția nr. 5605 se abrogă.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Florian-Dorel BodogBucurești, 29 ianuarie 2018.
Nr. 162.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN**privind aprobarea contractării de către Ministerul Finanțelor Publice a unor împrumuturi pe piețele externe de capital, prin lansarea unor serii noi de obligațiuni cu maturitatea de 12 și, respectiv, 20 de ani, în sumă totală cuprinsă între 1 miliard euro și 2 miliarde euro, în cadrul Programului-cadru de emisiuni de titluri de stat „Medium Term Notes” și desemnarea administratorilor tranzacției**

Având în vedere prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 109/2008, cu modificările și completările ulterioare, și ale Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.470/2007, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare, al prevederilor pct. 4.1.a), b) 2 subpct.10 și 11 din Normele metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.470/2007, cu modificările și completările ulterioare, precum și al prevederilor art. 3 din Hotărârea Guvernului 1.264/2010 pentru aprobarea programului-cadru de emisiuni de titluri de stat „Medium Term Notes”, cu modificările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă contractarea de către Ministerul Finanțelor Publice a unor împrumuturi pe piețele externe de capital în cadrul Programului-cadru de emisiuni de titluri de stat „Medium Term Notes”, în sumă totală cuprinsă între 1 miliard euro și 2 miliarde euro, prin lansarea unor serii noi de obligațiuni cu maturitatea de 12 și, respectiv, 20 de ani, împrumuturile fiind denumite în continuare *emisiune*. Suma finală, precum și ceilalți termeni și condiții financiare urmează să fie stabilite la momentul lansării emisiunii, în funcție de condițiile de piață.

Art. 2. — Emisiunea este administrată de către Barclays Bank PLC, Erste Group Bank AG, ING Bank NV, Société Générale și UniCredit Bank AG.

Art. 3. — Suma aferentă emisiunii se virează în contul de valută deschis pe numele Ministerului Finanțelor Publice la Banca Națională a României și se utilizează pentru finanțarea deficitului bugetar, refinanțarea și rambursarea anticipată a datoriei publice guvernamentale, în conformitate cu prevederile legislației în vigoare privind datoria publică.

Art. 4. — Plata serviciului datoriei publice aferentă emisiunii se asigură conform legislației în vigoare privind datoria publică.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul finanțelor publice,
Daniela Pescaru,
secretar de stat

București, 1 februarie 2018.
Nr. 1.237.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

